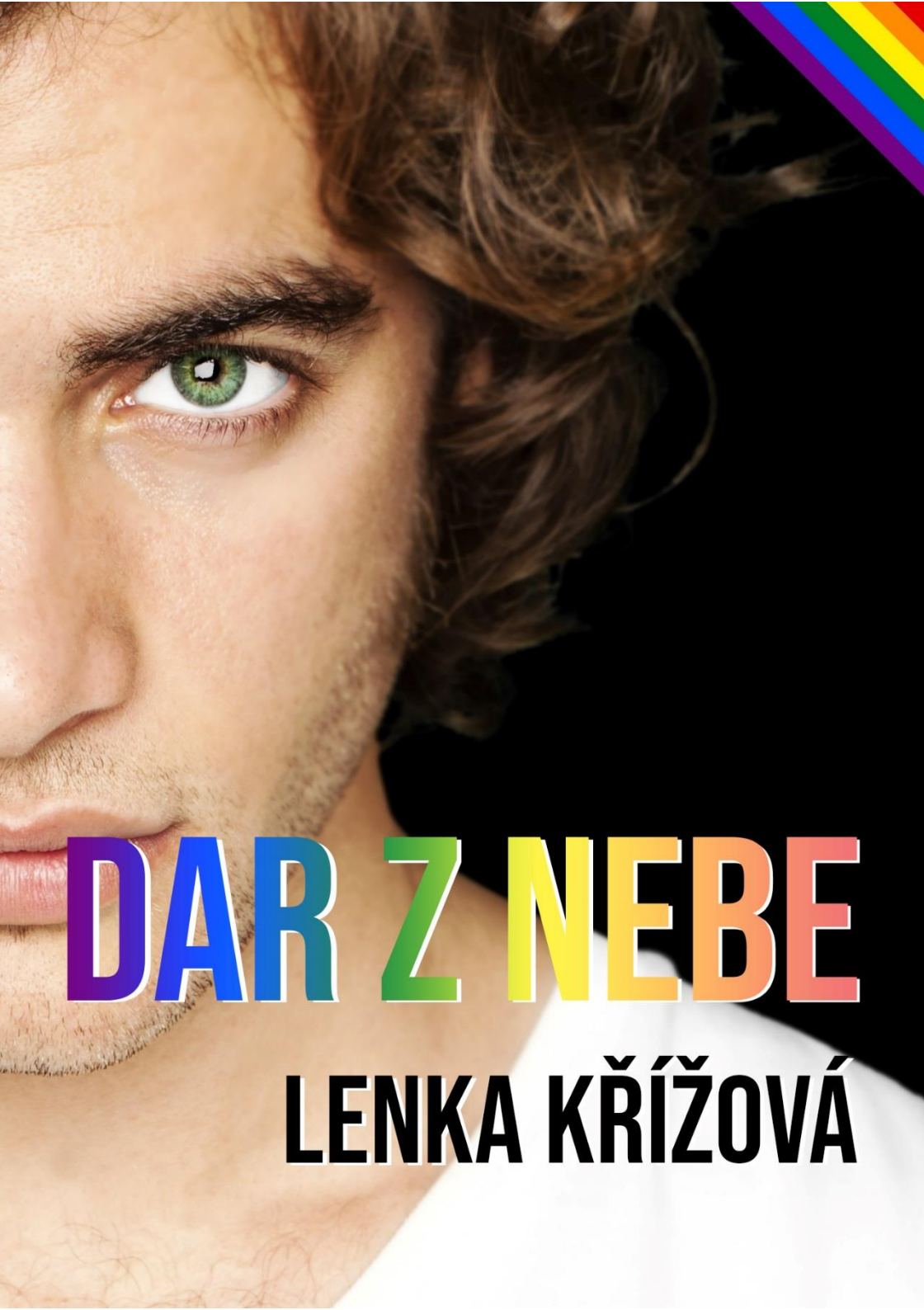

A close-up portrait of a man with light brown, wavy hair and striking green eyes. He is looking directly at the camera with a slight, enigmatic smile. The background is dark, making his face the central focus. In the top right corner, a portion of a rainbow flag is visible, adding a vibrant, colorful element to the composition.

DAR Z NEBE

LENKA KŘÍŽOVÁ

Lenka Křížová

DAR Z NEBE

MM romance

TYPICKÉ PODĚKOVÁNÍ

Chci mocmocmoc poděkovat Haně Petrášové, autorce všech ilustrací, za její práci, ze které jsem byla od začátku nadšená. Doufám, že budeme spolupracovat i na dalších knížkách.

A opět velké poděkování kamarádce Lence za všechny její připomínky... a tentokrát i za korekturu.

NETYPICKÉ PODĚKOVÁNÍ

A tady děkuji za shovívavost všem, kteří znají naše město... Obchodní akademie se u nás nenachází.

www a e-shop: www.gayromance.cz

FB: www.facebook.com/gayromance.cz

Instagram: [@gayromance.cz](https://www.instagram.com/gayromance.cz)

e-mail: lenka.krizova@gayromance.cz

Hana Petrášová, ilustrátorka

web: www.hannahpet.artstation.com

Instagram: [@hannahp.artwork](https://www.instagram.com/hannahp.artwork)

CESTA SRDCE

Posílám čínský lampion z papíru po řece,
která padá přes kraj světa
do nekonečného vesmíru.
Nese náklad popela, ve který se před lety
proměnilo mé srdce.

Srdce moje,
teď se vydáváš na dalekou pouť za uzdravením.
Možná někde v té prázdnotě
povstaneš jak Fénix z popela,
než se vydáš na dlouhou cestu
kolem hvězd a galaxií,
jež svádějí příslibem tajemna.

Potkáš *Rudé obry*,
jejichž přitažlivé síle těžko odoláš.
Je mocná, občas ničivá.
Poznáš *Bílé trpaslíky* – léčitele,
kteří přiloží náplast tam,
kde je největší prázdnota.
Pásy asteroidů projdeš s lehkými šrámy,
ale pořád tlukoucí a připravené,
pumpující krev všude tam,

kde je jí zapotřebí.
Cestou ztratíš větší i menší kousky sebe –
některé daruješ, jiné ti budou ukradeny –
a chybějící části nahradíš materií vesmíru...
kousky obrů a trpaslíků,
zbloudilých planetek a pravidelně se vracejících komet.

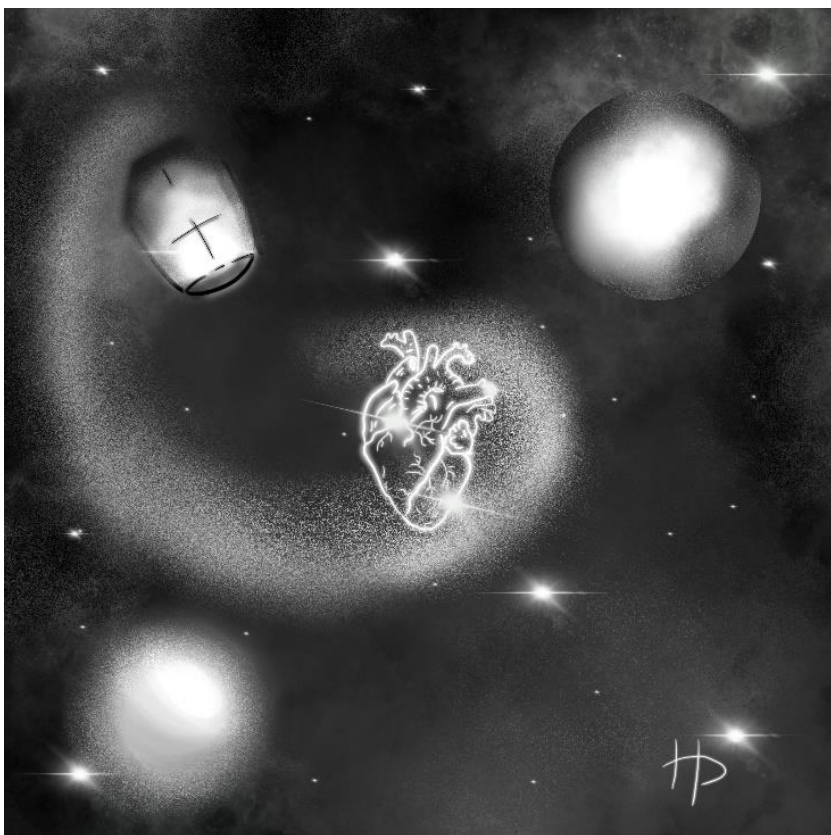
Už tady na začátku,
miliony kilometrů daleko,
je cíl tvé cesty daný.

Vydáváš se za jedním sluncem,
a až k němu dorazíš,
tvá ulita z rýžového papíru shoří.

Srdce moje, ty samo se staneš sluncem
a budete tančit
v dokonalé souhře dvojhvězdy,
otáčejíce se jeden kolem druhého
v pravidelných rytmických kruzích.

Nebo opět shoříš na popel...
A možná, někdy v budoucnu, zase vzplaneš...

Šťastnou cestu... srdce moje...

KAPITOLA 1: KRISTIÁN

Začínám novou kapitolu života.

To si říkám, když v neděli odpoledne vyjízdim z Tábora s autem naloženým svými věcmi a mířím do Prahy. Ubytuju se v hotelu, protože tohle město není cílem mé cesty, jen přechodnou stanicí a strávím celé pondělí výběrem nábytku a doplňků v Ikei. Ne že bych byl velký příznivec jejich designu, ale přijde mi jednodušší vybrat všechno v jednom obchodě... a nakonec si to užívám víc, než jsem předpokládal.

Ještě nikdy jsem si nezařizoval byt a původní myšlenka, že koupím jen několik základních věcí vezme za své, když procházím jednotlivá oddělení. Koukám kolem sebe a najednou zjistím, že potřebuju taky lampu, koberec, předložku do koupelny, nádobí, ručníky, voňavou svíčku... a tak to pokračuje dál, čím víc se přibližuju k východu. Cestou mě doprovází přímé i kradmé pohledy lidí okolo, ale tohle se mi děje už od jedenácti let, takže jsem se naučil to nevnímat.

V úterý vyrazím do CineStaru, abych zabil čas, a pak se procházím po nákupním centru... a docela regulérně mě chytne nákupní horečka.

Zamířím k Blažkovi a pořídím si asi šest kusů neformálních košil s decentním i výraznějším vzorem a uvědomím si, že budu potřebovat žehličku, abych je po vyprání mohl znovu nosit. A potom do Peppe Jeans pro dvoje nové kalhoty. A ke Kleinovi pro spodní prádlo.

Beru to tak, že nový start potřebuje nový outfit.

Nový začátek, nový život.

Kéž by to bylo tak jednoduchý.

* * *

Ve středu hodně brzy ráno se odhlásím z hotelu a vyrazím směr východní Čechy. Cílem mojí cesty je město Dvůr Králové, kde mi majitel předá klíče od bytu, a potom mi nezbývá než čekat, až dorazí s nábytkem. Naštěstí mi chlapi nanosí všechno až do pokoje, a tak strávím odpoledne montováním nábytku a vybalováním oblečení, nádobí i drobností. Večer jsem tak utahaný, že si dám sprchu, sním dovezenou pizzu a upadnu do bezvědomí.

Zdá se mi o tom, jak ležím na trávě a koupu se v hřejivých paprscích zlatého slunce... a cítím takový klid jako už dlouho ne. Říká se, že co se vám zdá první noc na novém místě, se vyplní...

Tak to si budu muset počkat do léta.

Jakmile se probudím, spustím počítač, otevřu si oficiální stránky školy a zavolám tam, abych se ujistil, co musím udělat, než nastoupím. A když si zapisuju instrukce, vyskočí na mě pozvánka na Halloweenskou oldies párty. Koukám na ten barevný plakát a pokrčím rameny.

Proč ne... Alespoň omrknu, s kým budu mít zbytek školního roku co do činění. Sice budou všichni v maskách, takže je ve škole stejně nepoznám, ale co na tom.

Zatímco obvolávám několik místních praktických doktorů a snažím se u některého zaregistrovat, přemýšlím, jakou masku bych

měl zvolit na sobotní zábavu. A pak mi dojde, že nejjednodušší bude jít sám za sebe, jen z 80. let.

Odpoledne vyrazím na nákupy, a když se večer vrátím, mám všechno, co na svůj kostým potřebuju.

Halloweenská párty začíná v osm, takže z domu odcházím v devět. Hodinu po začátku už bude zábava slušně rozjetá, žádný trapně postávající skupinky na kraji parketu.

Za deset minut dojdu pohodovou chůzí na místo a u vchodu ukážu vstupenku. Dostanu na zápěstí barevný pásek podle její barvy, abych mohl pít alkohol, a v šatně si uložím bundu.

Hlavní sál je velká místnost s poměrně nízkým stropem, na parketu se vlní tělo vedle těla a z reproduktorů duní známé hity. Najít nějaké volné místo u stolu se na první pohled ukáže jako beznadějně, ale stejně se mi nechce sedět ani se s někým konkrétním seznamovat.

Po stranách místnosti jsou dva bary. K jednomu zamířím, a když se proderu k pultu, objednám si Malibu se Sprite, což je tlamolep sladký jak cumel, ale myslím, že dnes večer se to hodí.

Pomalu se procházím kolem parketu. V davu těl mezi všemi těmi princeznami, sestřičkami a kočičími ženami sjezu pohledem piráta, Freda Flintstonea, Drákulu nebo Elvise. Dokonce je tu jeden dost vymazlený Deadpool.

Upíjím to holčičí pití, ignoruju pohledy, které na mě vrhají lidé okolo a ve chvíli, kdy se blížím zase ke vstupu do sálu mezi dveřmi vyjde slunce.

Je vysoký skoro jako já a zlatou kůži odhaluje v po kolena dlouhé odvážné variaci na řeckou tuniku na jedno rameno. A když říkám

zlatou, neznamená to opálenou, ale opravdu zlatou, asi nastříkanou nějakým sprejem. O to víc vynikají jeho super vyrýsované břišáky a to u chlapa miluju. Vlasy, taky zlaté, má hladce sčesané z obličeje a půlku tváře mu zakrývá zlatá škraboška s paprsky slunce.

Apollón.

Zastavím se, zvednu ruku k obličeji a čekám, a jakmile si mě bůh slunce všimne, posunu si zrcadlové pilotky ještě níž po nose a velmi nápadně ho sjedu očima od hlavy k patě a zase zpátky.

A pak vyhraju jackpot.

Apollón si pomalu olízne rty a tentokrát sjede pohledem on mě... a potom se usměje a já taky.

Přejdu k němu, cestou si zaháknou brýle za lem trička a tělem mi projede vzrušení, když se mu podívám do očí. Jsou taky zlaté a perfektně doplňují celou masku.

Zastavím se jen na pár centimetrů od něj, dotknu se jeho pevného předloktí a zvednu mu ruku výš, abych na zápěstí viděl proužek povolující pití. Díky tomu vím, že je mu alespoň 18.

„Můžu tě na něco pozvat?“ zeptám se zvýšeným hlasem, aby mě slyšel i přes hlasitou hudbu kolem nás.

„Jo.“

To slovo spíš vidím, než slyším, ale pustím jeho ruku a přejdeme k baru, kde si dá čistý tonik a já další supersladký drink. Na jeho tázavý pohled mu nabídnu svou skleničku, aby ochutnal, ale jakmile si smočí jazyk, oklepe se jako pes a rychle se napije ze svého.

„Dnes jsem měl chuť na něco sladkého,“ vysvětlím se smíchem.

Nakloní se ke mně a jeho horký dech mě pálí na uchu, když řekne: „To nejsladší, co ochutnáš, budu já.“

Slastně zavřu oči a zhluboka se nadechnu jeho vůně a jednu věc vysvětlím raději hned na začátku: „Moc rád, ale po výživným nočním meníčku obvykle snídám sám.“

Narovná se a podívá se mi do očí. „Jak chceš.“

Řekl to takovým způsobem, že úplně slyším dodatek *Tvoje škoda*, který pouze nevyslovil nahlas.

„Půjdem si zatancovat?“ ukáže hlavou směrem k parketu.

Zmůžu se jenom na přikývnutí, a když mě chytne za ruku, slepě ho následuju. Odložíme pití jako spousta lidí před námi a ponoříme se do davu rozvlněných těl.

DJ je dost dobrý a udržuje nás v tempu. Queen, George Michael, Michael Jackson, Eurythmics nebo Whitney Houston, prostě největší pecky 80' a 90', které využíváme, abychom se občas dotkli nebo otřeli o sebe.

Když jezdec na deskách vyhlásí změnu a rychlé skladby jsou vystřídány ploužáky, odejde z parketu asi polovina lidí.

Při prvních tónech známého sladáku *Can you feel the love tonight* od *Eltona Johna* se na sebe chvilku díváme, a pak jen natáhnou ruku a on se mě s úsměvem chytne. Přitáhnou si ho k sobě, ale jelikož jsem pro rovné šance a nemám rád škatulkování do rolí, dám mu jednu ruku na rameno a druhou do pasu. Usměje se a napodobí mě. To těm několika čumilům okolo trochu zamotá hlavu, kdo že je v tomhle případě ženská, protože oni kolem nás jsou a koukají, i když si jich

ani jeden nevšímáme. Já v tom mám dlouholetou praxi, ale dost se mi líbí, že na to nedbá ani on.

Přitisknu se těsně k němu, rukou mu zajedu pod volnou látku na zádech a užívám si dotek jeho pevného těla.

Zvedne ke mně oči a usměje se: „Budeš mít třpytky všude.“

„V to doufám,“ řeknu, sundám čepici, protože by mi kšilt znemožnil to, co mám v úmyslu, a políbím ho.

Prolíbáme zbytek ploužákové části, a když začne zase hrát rychlá hudba a lidi se nahrnou zpátky, Apollón využije toho zmatku a odtáhne mě do tmavého rohu. Obrátí se ke mně zády, pomalu se rozhlíží kolem a couvá ke zdi a já s ním. Pak v černé stěně otevře na první pohled neviditelné dveře a strčí mě dovnitř. Jen co za námi zavře, přitisknu se na něj a přitlačím ho na zeď. Zapře mi ruce do hrudi a hlavou kývne do strany.

„Pojď,“ řekne potichu.

Vydám se za ním. Panuje tu přítmí, ale poznám, že jsme v nějaké servisní části. Vejdu do místnosti, kde zmizel a zavřu za sebou ve chvíli, kdy se rozsvítí několik tlumených bodových světel.

„To je šatna pro kapely,“ mluví tlumeným zastřeným hlasem, který mě lechtá na kůži. Hudba je tu o poznání méně hlasitá, ale pořád je dost slyšet.

Otevře dveře do vedlejší místnosti, kde se nachází malá koupelna, napustí si vodu do kelímku a s chutí ji vypije. Když vyjde ven, vystřídám ho, ale nejdřív rozsvítím, a pak za sebou zavřu dveře. Sundám si rukavice bez prstů poseté třpytkami a zastrčím je do zadní kapsy. Umeju si potom nejen ruce, ale i penis, protože jsem se nějakou

dobu mačkal v kožených kalhotách, a když se vrátím, Apollón na mě čeká s hříšným úsměvem na tváři.

Jeho žlutý pohled mě fascinuje, když jdu k němu.

„Jak tady o tom víš?“ zeptám se, zatímco mi z ramen sundává kšandy a rozepíná poklopec.

„Znal jsem vyhazovače,“ objasní mi jednoduše, a pak ke mně přitiskne svoje rty.

Napadne mě, jak *dobře* se s ním znal a dychtivě mu vjedou jazykem do pusy. Chytím mu hlavu do dlaní, opatrně, protože má pořád tu pichlavou škrabošku, ale zatím mu ji nechci sundávat. To, že tak docela nevidím jeho obličej, jen přidává na pikantnosti tomuhle dobrodružství. Koneckonců máme před sebou celou noc.

Nechám se dotlačit na pohovku u stěny, a když se na ni svalím, přistane mi mezi nohama, ale neodtrhneme se od sebe. Zatím nechám svoje ruce klouzat po jeho těle, po těch perfektně vypracovaných svalech, které mě tolik vzrušují.

Po chvíli se ode mě odpoutá, klekne si mezi moje roztažená kolena a ponoří mi ruce do kalhot. Zalapám po dechu, když mě nejdřív stiskne, a pak vytáhne moje tvrdý péro na světlo. Není se co divit, jsem vzrušený už od chvíle, co jsme se líbali na parketu.

Vidím, jak ke mně zespoda zvedne pohled zlatých očí a s úsměvem si skousne spodní ret. Pak mě bez otálení vezme hluboko do pusy a začne sát.

Normálně bych zavřel oči, položil si hlavu na opěradlo a nechal se unášet pocity, které ve mně dokáže vyvolat svým hbitým jazykem.

Tentokrát se ale dívám, jak mě jeho rty obklopují, jak mě občas pustí ze sevření svých úst a jazykem škádlí na vrcholku.

Líbí se mi, že si nepomáhá rukama, ale přejíždí mi po klacku jen pusou. Lokty má zapřené mezi mými rozevřenými stehny a dlaněmi mi tlačí boky do polštáře, abych mu nepřirážel do pusy.

Když po nějaké době cítím, že se blíží vyvrcholení, zatnu mu prsty do předloktí a varuju ho, že *Už budu*. Ale on mě nepustí, a jakmile se napnu a zvrátím hlavu dozadu, spolyká všechno, co ze sebe v tlumeném výkřikem vypustím.

Oddechuju a vnímám, jak si na mě sedá, ruce mi pokládá po stranách na krk, a pak mě pomalu políbí. Zamručím blahem, když ucítím svou vlastní hutnou chuť.

Odtláčím ho kousek od sebe, abych se mu mohl podívat do očí, moje ruce už zase putují po jeho těle.

„Ó mocný bože slunce,“ oslovím ho s úsměvem, „to bylo skutečně božské. Už se nemůžu dočkat, až tě budu mít v posteli.“

Jen se na mě zářivě usměje.

Tomuhle chlapovi bych možná udělal i snídani.

Stáhnu mu z ramene bílou látku a mému překvapenému zraku se odhalí černé tetování, které není překryté zlatou barvou. Začíná na prsním svalu, pokračuje dolů a v pase mizí pod tunikou. Nadzvednu spodní lem a odhalím nohu. A opravdu, tetování končí asi v polovině svalnatého stehna.

„Proč medúza?“ zeptám se a dotknu se vypracovaného svalu, ale on jen se záhadným úsměvem pokrčí rameny.

Prsty mu přejedu po bradavce, a teprve tehdy si uvědomím, že v ní má piercing. Podívám se na druhou stranu hrudníku, a i druhý vrcholek je protnutý malou kovovou činkou. Užasle se mu podívám do obličeje, ale jen si zvolna olízne rty.

„To je tak zatraceně sexy.“

A nejen to gesto, ale všechno na něm. Jeho maska, jeho tělo, tetování i propíchnutý bradavky. Jako by tenhle chlap měl všechno, co mě rajcuje, i když to sám nemám. Ani piercingy, ani kérku ani namakaný tělo.

Ovinu mu ruce kolem zad, nakloním se a přitáhnou si k ústům potetovanou část jeho hrudníku. Lehce se zakousnu do pevného svalu a pohrávám si s piercingem. I ta kovová chuť na jazyku je proklatě vzrušující. Slyším, jak sténá, tak rukama sjedu dolů, a když stisknu jeho pevné pŕlky v dlaních, ucítím, jak můj pták zase ožívá. Přesunu mu ruce na kolena a po stehnech putuju víc, když najednou začne zvonit telefon.

Apollón ztuhne a narovná se.

Nedá mi to, abych se nezeptal: „Kde máš v tomhle oblečení schovaný telefon?“

Místo odpovědi si jen sáhne k pasu, rozepne do té doby neviditelný zip v ozdobném opasku a z vnitřní kapsy vyloví mobil.

„Sakra,“ zamumlá otráveně, když se podívá, kdo volá a zvedne se mi z klína. Přejde na opačnou stranu místnosti a přijme hovor.

„No?“ Začne přecházet po pokoji a poslouchá, pak se zastaví a donese se ke mně jeho tlumené a našťvané. „To myslíš vážně?... To je koza pitomá... to je dobře... ne, já... nestarej se... máš pravdu, do toho ti opravdu nic není. Za chvíli jsem tam.“

Když se ke mně otočí, bezradně rozhodí ruce.

„Musím jít,“ pronese potichu a zastrčí telefon zase do kapsy.

Neubráním se zklamání.

Dojde ke mně, cestou si navlékne tuniku zase na rameno a na chvíli se mi posadí na kolena. Políbí mě a rukou sevře mého ptáka.

„Bylo to... hmmm... fajn,“ zašeptá mi do rtů.

Využiju toho, a ještě jednou se dotknu jeho krásného těla.

Zvedne se, u dveří se obrátí a chvíli mě propaluje očima.

„C'est la vie,“ pokrčí rameny.

A potom je pryč.

* * *

Sváří se ve mně protichůdné pocity.

Sice jsem se udělal a měl bych být spokojený, ale nejsem. Měl jsem v plánu smýt z něj ve sprše všechnu barvu, vzít ho do postele a po celý zbytek noci si užívat jeho tvrdýho těla a stejně tak tvrdýho ptáka. Dívat se, jak se jeho tělo napíná a svíjí, až ho začnu kouřit a poslouchat, jak se udělá. Možná se nechat ošukat, nebo ošukat jeho, kdyby chtěl... možná obojí, měli bychom na to celou noc.

A najednou z toho nic nebude.

Trochu vyděším sám sebe, protože mě napadne, že bych mohl porušit vlastní pravidla, dát mu svoje číslo a sejít se s ním později v noci, kdyby to šlo, nebo někdy jindy, a to nikdy nedělám. Váhám, pohrávám si s tou myšlenkou a vteřiny ubíhají... a pak už je pozdě.

Zvednu se a upravím si oblečení do společensky přijatelného stavu. Vklouznu zpátky do sálu, v šatně si vyzvednu bundu, a ještě není půlnoc, když přijdu domů.

Když pak ležím v posteli, nemůžu usnout. Nešel jsem tam s úmyslem někoho si přivést domů, ale když už jsem potkal slunečního boha a chemie mezi námi tvořila bezmála výbušnou směs, tak jsem si nepředstavoval, že skončím sám v prázdné posteli.

Tělo mám nabuzené, v hlavě se mi přehrává v nekonečné smyčce film společně strávených chvil, a i když jsem byl ve sprše, pořád mám na sobě nějaké třpytky. A to nemluvím o oblečení.

Možná je dobře, že se mnou nešel, už tak ve mně zanechal mocný dojem a mohl by se mi dostat pod kůži... a o to nestojím.

A možná kdyby šel, užili bychom si spolu, jak jsem plánoval a ráno bych mu opravdu udělal snídani, protože koneckonců to byl bůh, ale pak by odešel z mého života jako ti ostatní.

A možná taky ne. Mohl bych ho potkat ve škole jako jednoho ze studentů... a to by byl trochu trapas.

Nemá smysl přemýšlet o tom, *co by... kdyby...* jen už se mi dlouho nestalo, že bych nedostal to, co jsem chtěl.

Ted' naneštěstí pořád okupuje moje myšlenky a z těch dotírajících představ je můj pták tvrdý jako kámen. Nakonec odhodím deku, ze zásuvky konferenčního stolku vytáhnu tubu lubrikačního gelu a dopřeju si dávku sebelásky. Mimo jiné doufám, že mě hormony uvolněné při orgasmu uspí.

Zafunguje to a já si oddechnu.

Takže jsem byl jen nadrženej, nic víc v tom nebylo.

Těsně, než usnu, vrátí se mi vzpomínka na sen z první noci, kdy jsem se vyhříval v paprscích slunce.

V Apollónově světle bych se rád znova zahrál.

* * *

Neděle uběhne v příjemném nicnedělání.

Po snídani se vydám na procházku po městě a cestou domů si nakoupím v hypermarketu přes silnici. Ukuchtím si něco k obědu a odpoledne zajedu do Vrchlabí na návštěvu, a potom do Trutnova do bazénu.

Celý den jsem úspěšně potlačoval sebemenší vzpomínku na Apollóna, a to mě přesvědčilo, že včerejší oslnění bylo jen kombinací jeho úžasného těla a nedokončených sexuálních hrátek. Nepotřebuju v životě komplikace v podobě spalující touhy po někom, koho v reálném životě ani nepoznám.

Cestou domů se stavím ve vietnamském bistru pro nějakou večeři, protože vaření jsem si pro dnešek užil dost, a večer spokojeně usínám.

Když v pondělí stojím před dveřmi třídy 4. A zbývá do konce třetí hodiny asi dvacet minut. Návštěva doktora kvůli vstupní prohlídce a vyřízení papírů v kanceláři zabralo víc času, než jsem předpokládal, ale teď tu stojím a nabádám v duchu sám sebe.

Tak do toho, není důvod dál otálet. Jdi dovnitř a popasuj se s novými spolužáky. I když jsou mladší, přece jenom s nimi strávíš podstatnou část příštích sedmi měsíců.

Zaklepu na dveře, stisknu kliku a vstoupím dovnitř.

★ ★ ★

Vážně jste si mysleli, že jsem nový učitel?

KAPITOLA 2: MATYÁŠ

Znáte italský film *Davidovy narozeniny*?

Je to o dvou manželských párech, které se rozhodnou strávit společně léto ve vile u moře. A když se k nim přidá dvacetiletý syn jednoho z nich, muž z druhého páru je jeho výjimečným zjevem od prvního okamžiku fascinovaný. Je to příběh o latentní homosexualitě, což není můj případ, ale scéna, kdy Matteo poprvé spatří Davida... ví, že v tu chvíli se všechno změnilo.

A přesně to se mi stane, když na Halloweenském maškarním uvidím toho muže. Okamžitě to mezi námi zajiskří.

Vypadá jak gay vystřižený z *Village people*, dokonce má i tu čepici s kšiletem, jen místo kožené bundy má těsné černé tričko a černé šle s cvočky, rukavice bez prstů a bohudík žádný knír ve tvaru podkovy.

Jakmile si stáhne sluneční brýle, do očí mě uhodí jeho mimořádná krása... a vzpomenu si na ten film. Nevypadá jako *David*, pokožku má světlou jako smetanu a oči zářivě zelené, jak později zjistím, ale je stejně oslnivě krásný jako on.

Na chvíli mi jeho ojedinělý vzhled vyrazí dech, tak jako asi každému, kdo ho uvidí poprvé. Ale když se ke mně blíží, konečně okouzlením pronikne myšlenka, že i já mám co nabídnout, totiž dokonale vypracovanou postavu. Takže se s ním bavím úplně normálně. A pokud snad okouzleně koukám na jeho obličej, nevidí to, protože je zaneprázdněný mlsným zíráním na moje tělo.

Všechno probíhá skvěle, dokud mi nezavolá sestra, že se naše druhá sestra opila. Nevím, jak se jí to povedlo, když je jim teprve šestnáct, ale mám sto chutí ji roztrhnout vejpůl za to vyrušení.

Ve dveřích se na *Davida* otočím a chvíli doufám, že se třeba zeptá, jestli se ještě vrátím, nebo mi dá telefon a sejdem se později... ale nemá se k tomu a já sám se o tom nezmíním. Pravidlo jedné noci je jeho pravidlo a porušit ho je na něm.

Doma mi pak dojde, že i já porušil svoje pravidlo, i když neúmyslně. Vím, že to teď tak nevypadá, ale nejsem příznivec anonymního sexu. Vůbec mi to nepřišlo na mysl, a když bylo dohodnuto, že půjdeme k němu, bylo jasné, že už to nebude anonymní.

A jak to nakonec dopadlo?

Nemám tušení, kdo to byl.

* * *

Zorka je ráno při snídani bledá. Díky ní jsem v noci ležel, zíral do stropu a nemohl usnout. Mohla za to z části moje nadrženosť a zčásti zlost na ni, takže s ní teď nemám moc slitování... A rodiče taky ne.

Naši jsou jiní... alespoň podle toho, co jsem slyšel od spolužáků. Když jsme někdy něco provedli, nikdy nám nic nevyčítali, největším trestem pro nás bylo jejich zklamání a mlčení. Teda vlastně Markovi jednou pořádně vyčistili kůži, ale uznávám, že k tomu měli důvod.

Včera, když jsem nás přivezl, Zorce taky nic nevyčítali, nemělo to v jejím stavu smysl, ale ráno ji vzbudili jako by se nic nestalo a posadili ke stolu. Máma jí právě nandává míchaná vajíčka.

Jo, někdy jsou naši rodiče docela sadisti.

Zorka v tu chvíli zezelená, ale zůstane u stolu, a dokonce statečně ukousne sousto suchého rohlíku a napije se čaje.

„Moc se omlouvám,“ vysouká ze sebe kajícím hlasem, když polkne a dodá: „Všem.“

Podívá se kolem stolu, každý postupně kývne hlavou na znamení, že omluvu přijímá... až na mě, a to upoutá pozornost. Pak se naopak pohledy všech soustředí na mou osobu. A já mlčím.

Rozsekne to Meda, když se otočí k Zorce se slovy: „Matýsek ti tak lehce neodpustí, překazila jsi mu... hm... noc plnou sexuálního skotačení.“

Proč vůbec Bůh vynalezl mladší sourozence?

Vrhnou na ni vražedný pohled, ale nevšímá si toho. A mně nevadí, co řekla, ale raději bych si odpustil to, co bude následovat.

„Potkal jsi někoho zajímavýho?“ zeptá se máma a napije se kávy.

Zakousnu se do vícezrnného chleba, abych nemusel reagovat. To, že jsem sám, že nejsem zamilovaný a nemám přítele, je zdrojem pro mě až příliš mnoha nevíтанých diskuzí na tohle téma.

Už je vám to jasný? Naši jsou jedni z těch liberálních, ale realistických rodičů, kteří s námi vždycky mluvili o všem přímo, bez vytáček. A nedělají si iluze o našem sexuálním životě... tedy o tom, že žádný nemáme.

„Byl krásnej,“ odpoví Meda za mě. „Jakože fakt krásnej. Takoví chlapi jsou k vidění jen v televizi a časopisech.“

Táta něco zamručí a poposedne si na židli. Nemá rád, když se velebí něčí vzhled. Máme se dívat jaký člověk je, ne jak vypadá. A já s ním souhlasím.

A pak potkám někoho jako *David* a jsem naprosto uhranutý jeho zjevem.

Meda se na tátu podívá a schválně pronese: „Myslím, že i tátovi by spadla brada, kdyby ho viděl.“

Máma se zase podívá na mě a rychle to zamluví. „A uvidíte se ještě?“

Vrhnu zlostný pohled na Zorku.

„Ne,“ řeknu úsečně a úspěšně potlačím myšlenku na to, že i kdyby nás včera nepřerušila, nejspíš bych se s ním znovu nesetkal, to dal jasně najevo.

Na druhou stranu byl ze mě dost hotovej. Moje tetování, piercingy, tělo... takže kdoví.

Dopoledne mě ze zasněného zírání z okna vyruší zaklepání na dveře. Na moje vyzvání vstoupí Zorka a se slovy *To jsem já* se zastaví hned za dveřmi.

„Chtěla jsem se ti ještě jednou omluvit.“

Neotočím se k ní, tak přejde ona ke mně. „Ten kluk byl hezkej a balil mě, a tak jsem s ním popíjela... Nechtěla jsem, aby to takhle dopadlo.“

Krátce se na ni podívám, kývnu hlavou, řeknu *Dobrý* a zase vykouknu z okna.

„Fakt se mi líbil,“ řekne a položí mi ruku na rameno.

Zatnu zuby a podívám se na ni. „To mně taky.“

Zatváří se tak zkroušeně, že se nad ní slituju, přece jen je to moje sestra, chytanu ji za ruku a slabě se na ni usměju.

„Padej odsud, káčo jedna.“

Zorka mě rychle obejmě kolem krku, dostanu mlaskavou pusku na tvář a se slovy *Bude to dobrý* odejde z mého pokoje.

Na to, že vštkyně je Meda, má Zorka tentokrát pravdu.

* * *

Zase zírám z okna, ale tentokrát z okna třídy, a nevnímám, o čem učitelka angličtiny mluví, když se ozve zaklepání na dveře. Nezajímá mě, kdo přišel, ale když to třídou zašumí, ohlédnu se a zkamením.

David.

Na sobě má tmavou košili s výrazným modrým a červeným vzorem, džíny a Conversky. A přes rameno černou tašku.

Prosím, moc prosím, ať to není nový učitel, je první myšlenka, která mě napadne.

Zavře za sebou dveře a rozhlédne se po třídě. Všichni se postaví, včetně mě, i když se mi klepou nohy.

David se usměje, pokyne nám rukou, abychom se posadili a zamíří ke katedře.

Přece nemůžu mít takovou smůlu...

„Dobrý den, já–“

„Only in english, please,“¹ přeruší ho angličtinářka.

¹ Pouze anglicky, prosím.

V tu chvíli mi dojde, že je to blbost. Nový učitel by si se mnou nic nezačal, dokud by se neujistil, že nebudu jeho žákem a správnost téhle domněnky potvrdí jeho další slova.

„Good morning. I’m a new student,“² prohlásí a předá jí papíry, co má v ruce.

Angličtinářka si je prolisťuje a řekne: „Well. Introduce yourself to your classmates. Mr. Novák.“³

„Okay,“ řekne *David* a s lehce nevěřicným výrazem se obrátí do třídy. „My name is Kristián, I’m 22 years old and I come from Tábor.“⁴

Kristián Novák, zopakuju si v duchu a musím se usmát. Jeho rodiče asi měli smysl pro humor.

22?

„And what’s your hobbies, Mr. Novák?“⁵ pokračuje kantorka ve vyptávání.

Kristián se na ni podívá pohledem *tomyslítevážně*, ale pak odpoví: „I’m a big movie fan. I like skiing and skating.“⁶

„And why are you so far from your hometown?“⁷ nevzdává se.

Kristián jen útrpně zavře oči. „I wanted a change.“⁸

„Anything else?“⁹ zeptá se a sladce se na něj usměje.

Jen se na ni dívá a důrazně pronese. „That’s all.“¹⁰

² Dobrý den. Jsem nový student.

³ Dobře. Představte se svým spolužákům, pane Nováku.

⁴ Dobře. Jmenuju se Kristián, je mi 22 let a pocházím z Tábora.

⁵ A jaké jsou Vaše zájmy, pane Nováku?

⁶ Jsem velký filmový fanoušek. Rád lyžuju a bruslím.

⁷ A proč jste tak daleko od svého rodného města?

⁸ Potřeboval jsem změnu.

⁹ Ještě něco?

¹⁰ To je všechno.

„Well, you can-“¹¹

„One more thing,“¹² otočí se Kristián zase do třídy. „I’m a fag.“

Zasměju se jako jediný. Přičítám to tomu, že ostatní nevědí, co znamená *fag*, ale přitáhnu tím jeho pozornost. Podívá se na mě tím průzračně zeleným pohledem a usměje se.

„I’m sorry, me and the others,“ přihlásí se o slovo zase angličtinářka a ukáže na nás jako na třídu, „don’t know this word.“¹³

Kristián k ní obrátí hlavu, a pak zvedne ruku a namíří na mě, aniž by se na mě podíval. „He knows it.“¹⁴

Ted’ se pohledy soustředí na mě.

„Mr. Dvořáček, explain it to me and your classmates, please,“¹⁵ vyzve mě ta důra za katedrou.

Well...

Postavím se.

„F-A-G-G-O-T,“ nejprve to vyhláskuju, „faggot or fag is slang and when he said, he’s a fag, he meant,“ podívám se na něj, „he’s a gay or homosexual.“¹⁶

„Prostě jsem teplouš,“ naváže s úsměvem Kristián na moje vysvětlení a třídou to znovu zašumí.

Angličtinářka je tak ohromená jeho prohlášením, že zapomene mluvit anglicky.

„Sedněte si na volné místo-“

¹¹ Dobře, můžete-

¹² Ještě jedna věc...

¹³ Omlouvám se, ale já a ostatní... nevíme, co to znamená.

¹⁴ On to ví.

¹⁵ Pane Dvořáčku, vysvětlete to mně a Vaším spolužákům, prosím.

¹⁶ *Faggot* nebo *fag* je slang, a když řekl, že je *fag*, myslel tím, že je gay nebo homosexuál.

„I'm seeing one free seat,“¹⁷ přeruší ji znovu Kristián, zamíří ke mně a zeptá se: „Máš tu volno?“

Kývnu, na víc se teď nezmůžu. Ten jeho podmanivý hlas.

Už se nemůžu dočkat, až tě budu mít v posteli...

* * *

Jakmile zazvoní, učitelka si sbalí věci a opustí třídu a Kristián píše něco na papír.

„Chtěl jsem–“ začnu, ale on mě zastaví zvednutým ukazováčkem.

Tak fajn.

Připravím si věci na další hodinu, a když se na něj otočím, setkám se s jeho očima.

„Jak se jmenuješ?“

„Matyáš,“ odpovím a posunu brýle, které mi sklouzly po nose, zpátky na svoje místo.

Podá mi ruku, kterou uchopím do své a potřesu si s ním. A myslím na to, kde všude jsem tu dlaň cítil, nejsou to ani dva dny.

„Kristián, ahoj.“

„Nejmenuješ se ve skutečnosti Alois?“ zeptám se. Jako velký filmový fanoušek by ten vtípek měl pochopit.

Kristián se rozesměje. „To je dobrý.“

„Taky mám rád filmy,“ vysvětlím s úsměvem a zeptám se prakticky: „Máš rozvrh?“

¹⁷ Vidím jedno volné místo.

„Jo. Všechno mi dali v kanceláři... ale dík,“ dodá a mrkne na mě.
„Angličtinářka mě docela dostala. Nevěděl jsem, že se tohle ještě někde novým studentům dělá.“

„Myslím, že je to tak retro, že se to dneska zase považuje za cool.“

Usměje se. „Seš vtipnej.“

„A chytřej,“ dodám.

K lavici přistoupí Vojta, to je takový nevolený vůdce třídy. Počítal jsem s tím, že přijde.

Kristián k němu zvedne obličej.

„Dobřej úvod. Já jsem Vojta a jen jsem tě chtěl přivítat ve třídě, a pokud bys potřeboval něco vědět nebo s něčím pomoci... klidně se zeptej.“

Vojta je docela pohledný kluk, vidím, jak si ho Kristián se zájmem prohlíží a pocit, který to ve mně vyvolává, se mi nelíbí.

„Díky,“ odpoví neutrálně na jeho nabídku.

Vojta si dá ruce do kapes a zadkem se opře o lavici před námi.
„Docela jsi rozvířil zdejší stojaté vody.“

Kristián pozvedne obočí. „To tu musíte mít vážně klidnou vodu, když k tomu stačí prohlášení, že jsem na chlapy.“

„To a sobotní večírek.“

„Taky způsob, jak se představit,“ pokrčí Kristián rameny a opře se do židle.

Vojta se nahne dopředu. „Kdo byl ten golden boy?“

Kristián ho prstem přivolá blíž. „Udržíš tajemství?“

„Jasně,“ řekne Vojta a nakloní se nad naši lavici.

Kristián se k němu přiblíží, až mají obličeje asi třicet centimetrů od sebe.

„Já taky,“ řekne tajemně, zase se opře a mrkne tentokrát na něj.

U naší lavice se mezitím shromáždilo asi šest dalších lidí a jedna z nich, Lída, se najednou zeptá: „Jak dlouho jsi na chlapy?“

Vojta nevěřicně zavrtí hlavou, ale Kristián zvedne ruku s roztaženými prsty a prohlásí: „Pět otázek ohledně mé sexuality, víc ne.“

Rozhlédne se okolo, zastaví se pohledem na Lídě a ruku sbalí do pěsti. „Ujasnil jsem si to ve čtrnácti,“ odpoví na její otázku, zvedne ukazováček a čeká.

„Kdy jsi byl poprvé s chlapem?“ To byl Ota.

Kristián zvedne prostředníček, což považuji za příhodný prst pro tuhle otázku.

„Ve čtrnácti. Kdy jsi poprvé sáhnul holce mezi nohy?... promiň, byla to příliš osobní otázka?“ dodá ironicky, když se Ota zatváří dotčeně.

Pak se ozve Milan. „Dělal jsi to někdy s holkou?“

Prsteníček se přidá k předchozím dvěma prstům. „Ne.“

„A neměl bys to zkusit, aby sis byl jistý?“ pokračuje Milan.

Tentokrát jsem to já, kdo zakrouť nad tou otázkou hlavou.

„A nechtěl bys mi ho vykourit, aby sis byl jistej, že jsi na ženský?“ opáčí Kristián a zvedne malíček. Zbývá už jen palec.

„Jak to vzali rodiče?“

Kristiána už ani nezajímá, kdo se ptá. Zvedne poslední prst, a pak položí ruku na lavici.

„Nedal jsem jim moc na vybranou. Použil jsem hlášku ze svého oblíbeného filmu.“

Když se nikdo neozývá, pronesu do ticha: „Zajímalo by mě, kde udělali soudruzi z NDR chybu?“

Kristián se rozesměje a ten zvuk mi pomalu sklouzne po páteři jako kapka horkého medu.